

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4266/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против тужене Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4349/21 од 24.12.2021. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4349/21 од 24.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 13/21 од 19.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено, као незаконито, решење тужене број .. од 28.01.2021. године, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене почев од 01.02.2021. године па је тужена обавезана да га врати на рад на послове „...“. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 4349/21 од 24.12.2021. године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 13/21 од 19.07.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази

по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из одредбе члана 374. став 1. у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку на коју ревидент у ревизији неосновано указује, с обзиром да се правило о оцени доказа примењује само у ситуацији када другостепену одлуку суд доноси после расправе одржане пред другостепеним судом, што овде није случај. Ревидент у ревизији указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, међутим, та битна повреда није разлог због ког ревизија може да се изјави, на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код тужене по основу уговора о раду од 24.11.2017. године, на одређено време почев од 27.11.2017. године. По том уговору, тужилац је обављао послове „...“. Потом су закључивани анекси тог уговора и то укупно 18 анекса уговора о раду закључно са 31.01.2021. године, у ком периоду је тужилац код тужене све време обављао исте послове с тим што је у периоду од 01.07.2018. до 31.01.2020. године, на основу закључених 8 уговора о раду, основ закључења у истим потреба реализације пројекта по уговору број .. . Побижаним решењем тужене број .. од 28.01.2021. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на одређено време 31.01.2021. године, због истека времена на који је закључен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац, све време уговорног односа односно три године два месеца и четири дана, радио исте послове те да је потреба за његовим радом и обављањем тих послова била стална а не повећана, па су се стекли услови да се активира правило преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време на основу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, због чега је тужена незаконито тужиоцу отказала уговор о раду побижаним решењем број .. од 28.01.2021. године.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1). Послодавац може да закључи један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца (став 2). Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

На основу изложеног, следи да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу наведене одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада, по више уговора, не може бити дужи од 24 месеца. За преображај радног

односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку две године (24 месеца), што је овде случај.

У конкретном случају, тужилац је у периоду од 27.11.2017. до 31.01.2021. године са туженом закључио један уговор о раду и 18 његових анекса по којима му је без прекида, продужаван рад на истим пословима, па је правилан закључак нижестепених судова да је, у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време. Пошто су нижестепени судови утврдили да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време 01.02.2021. године (у границама тужбеног захтева на основу одредбе члана 3. став 1. Закона о парничном поступку), следи да је побијано решење тужене којим је тужиоцу отказан уговор о раду, незаконито, а тужена је дужна да тужиоца врати на рад, на исте послове, на основу одредбе члана 191. Закона о раду.

Наводима ревизије ревидента о томе да је на основу анекса уговора о раду од 01.07.2018. године, промењен основ уговора о раду јер је тај, као и каснији анекси, са тужиоцем закључен због потребе реализације пројекта по уговору број ..., не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, имајући у виду да тужена током поступка није доставила уговоре на које се позивала а који се наводно односе на реализацију пројекта, па су нижестепени судови закључили да ту чињеницу тужена није доказала, а била је дужна на основу одредбе члана 231. Закона о парничном поступку. С тим у вези, наводи ревизије тужене о погрешно и неправилно утврђеном чињеничном стању су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања на основу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Неосновани су наводи ревизије ревидента о погрешној примени материјалног права обавезивањем тужене да тужиоца врати на рад на послове „...“, јер судови нису надлежни да распоређују запосленог на конкретно радно место. Супротно тим наводима ревизије ревидента, у конкретном случају се ради о праву запосленог у случају незаконитог престанка радног односа на основу одредбе члана 191. Закона о раду, којом је прописано да је послодавац дужан да у случају када је правноснажном одлуком утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запосленог врати на рад, ако то запослени захтева. Поништајем решења о престанку радног односа престају све правне последице које је оно произвело па, у том смислу, суд одређује успостављање пређашњег стања – реинтеграцију запосленог, која подразумева враћање на рад на радно место на коме је запослени радио у моменту незаконитог отказа. Дакле, не ради се о распоређивању запосленог на конкретно радно место, како ревидент неосновано у ревизији тврди, а што не би било у надлежности суда, већ се ради о налагању успостављања стања које је постојало пре доношења незаконитог решења о отказу, као последици незаконитог отказа.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић